

„Kom, meid,” zei ze, met zoo'n warmen klank in haar stem, dat Mientje instinctmatig dichter naar haar toe schoof. „Je moet niet zoo zitten te tobben in je eentje. Spreek je eens uit. Vertel het eens aan Bert, hè?”

Meer nog dan de woorden zelf, was het de toon, waarop ze gezegd werden, die Mientje zich wenden deed naar haar zuster en uitsnikken tegen haar borst het lang opgekropte leed om de teleurstelling in den man, in wien ze een onbegrensd vertrouwen had gehad.

Bertha liet haar schreien; geruimen tijd sprak ze niet; streelde alleen zachtjes het krullig hoofdje, dat tegen haar aan lag. Toen haar zusje wat tot bedaren kwam, begon ze weer te praten op gedempten toon. Ze had al wel lang gemerkt, dat er iets haperde; Mien was zoo stilletjes, en Wouter scheen hun huis wel heelemaal vergeten te zijn. En dat was zoo sedert dien avond, dat ze naar de bioscoop waren geweest. Was er toen wat gebeurd? Was Wouter onaardig geweest tegen haar? „Kom, vertel 't maar eens, kleine muis.”... En met horten en stooten begon Mien te praten. Ze vertelde, dat ze daar gezellig in de bioscoop hadden gezeten. Ze dacht aan niets. Wout was heel gewoon geweest.... vriendelijk en aardig net zooals altijd. En toen opeens.... toen het donker was.... ze was zoo geschrokken. Misschien was het kinderachtig.... Vond Bertha het flauw van haar?

Bertha lachte kort. Ze begreep niet den schroom van haar zusje. Er trilde in haar nog na het verlangen, dat haar vaak brandend gekweld had, naar een mannenarm om haar heen; een hand over de hare; een mond, die haar lippen zou zoeken. Ze had het verlangen naar beneden gevochten met haar verstand en haar wil, en ze dacht zich rustig en bevrijd, voorgoed. Maar de teederheid, die ze eens versmaad had en later gewenscht, had ze slechts geweerd uit afkeer en jongen hoogmoed, en geenszins uit schuchterheid.

„Maar kind,” pleitte ze, „is dat nu werkelijk zoo erg, als een jongen je eens pakken wil? Dat moet je zoo zwaar niet opvatten, zus, je doet alsof het een belediging is.” En, met een even opkomen van haar oude bitterheid, voegde ze er aan toe: „Wees blij, dàt een man zooveel voor je voelt.”

Mientje, uitgeschreid en verlicht, dáárdoor en door de hartelijke deelneming van Bertha, staarde de straat op, vechtende om haar eigen gevoelens te ontwarren en te formuleeren tegenover de haast spottende woorden van de ander, tegen wie te argumenteeren voor haar een heldendaad was.

En heel zachtjes kwam, gestameld als ware het een verontschuldiging: „Maar, Bert, het is toch ook.... niet een belediging.... of toch eigenlijk wel 'n beetje, zie je. Als hij nu eerst gezegd had, dat hij.... dat hij van me hield.... maar zoo opeens.... en daar in die bioscoop.... in het donker, en met die anderen er bij.... Die kende ik toch niet.